

PEONY

ตัวร้าย
นายมาผิดบ้าน
แฉั่วดะ!

집 잘못 찾아오셨어요, 악역님

2

เขียน

Margott

แปล

RTSha

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากตัวร้ายที่ควรไปอยู่หน้าบ้านนางเอกกลับกลายมาเป็นแขกของยูริ ชีวิตธรรมดาที่เธอพยายามรักษาไว้ก็ยิ่งห่างไกลออกไปทุกที เล่มนี้จะพาเราไปเพลิดเพลินกับเรื่องราวต่างๆ มากมาย แถมยังมีความวุ่นวายที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาถึงหน้าประตูบ้าน!?

ขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์ของยูริกับราคิอัสก็เริ่มขยับไปในทิศทางที่ชวนอึดอัดและชวนระแวงในเวลาเดียวกัน คนหนึ่งเย็นชาแต่ใจอ่อน อีกคนอันตรายแต่กลับอ่อนโยนกับเธออย่างน่าประหลาด เมื่อความสงบที่ยูริรักนักหนาถูกสั่นคลอนมากขึ้นเรื่อยๆ เล่มนี้จึงชวนให้ลุ้นว่า เธอจะยังทำเป็นไม่เกี่ยวข้องกับชะตาของเรื่องนี้ได้อีกนานแค่ไหน

PEONY

บทที่ 9 การลักพาตัวไม่ใช่เรื่องดีในนิยายรัก ถึงแม้จะเป็นแนวสะเทือนอารมณ์ก็ตาม

ฉันตามกันไป นกที่ถูกควบคุมบินไปในทุ่งกว้างใหญ่และผ่าน
ที่โล่งอันรกร้าง ต่อมาก็มองเห็นตลาดมืดที่ตั้งอยู่ชายแดนติดกับ
ทิศตะวันตก ฉันตรวจสอบดูสถานที่ที่นักบินอยู่พลางขมวดคิ้ว
เล็กน้อยและปล่อยตัวยออกมาท่ามกลางความมืด

ตึง!

เมื่อกระโดดกลางอากาศ ฉันก็ขึ้นไปบนหลังคาและ
มองเห็นได้ในโปรดเดียวว่ามีอาคารเรียงรายหนาแน่นอยู่ใต้เท้า
นักบินข้ามอาคารที่มีไฟสีแดงห้อยอยู่หลายๆ แห่งแล้วบิน
หายไปจากสายตาอย่างรวดเร็ว แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ได้ติดตาม

กับตัวนกไว้แล้ว จึงรู้ได้ว่ามันจะบินไปที่ไหน แต่แทนที่จะไล่ตามนก ฉันกลับหรีตามองภาพตรงหน้า

ทำไมถึงดีนะ ไม่อยากทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ แต่ฉันไม่คิดว่าจะเข้าไปที่นั่นได้ตอนนี้และพาเลโอออกไปเจียบๆ โดยไม่มีใครต้องตาย เหนือสิ่งอื่นใด ฉันไม่รู้ว่าจุดประสงค์ของคนควบคุมนกที่ล่อฉันมาที่นี่คืออะไร

คนที่ฉันคิดว่าเป็นเจ้าของนกนั้นเป็นตัวทดลองเหมือนกับฉัน ซึ่งเคยอยู่ในศูนย์วิจัยด้วยกัน เธอชื่อ 'ไซเรน' ไซเรนเป็นหนึ่งในตัวทดลองไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จในการเสริมความสามารถทางกายภาพโดยการดูดกลืนเศษซากโบราณวัตถุหลายครั้ง แต่ฉันไม่ได้เจอเธอเลยตั้งแต่เราคือัสระเบิดศูนย์วิจัย อันที่จริงฉันไม่สนใจด้วยซ้ำว่าหลังจากนั้นเธอจะยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ส่วนโอตินและเลโอที่ฉันยังคงติดต่อยุ่นั้น ถือว่าเป็นกรณีพิเศษ ฉันคิดว่าบางทีตัวทดลองส่วนใหญ่ก็อาจจะเป็นเหมือนกับฉันก็ได้

ที่จริงฉันลืมชื่อของไซเรนไปแล้ว จนกระทั่งเจอนกที่ถูกควบคุมในที่ซ่อนของเลโอ นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันสงสัยว่าทำไมถึงได้มาโผล่เอาไว้ในตอนนี้อย่างไรแบบนี้กัน

หากต่างคนต่างอยากจะเจอกัน พวกเขาคงจะใช้พลังของตัวเองเพื่อค้นหากันและกันมาก่อนหน้านี้ตั้งนานแล้ว

เหนือสิ่งอื่นใด หากเป้าหมายคือการลักพาตัวเลโอ ก็ไม่จำเป็นต้องทิ้งนกไว้ ถ้าอย่างนั้นเป้าหมายอาจไม่ใช่เลโอ แต่เป็นฉันอย่างนั้นหรือ

ครั้งสุดท้ายที่พบกันมันก็นานมาแล้ว แต่ถ้ามองนึกถึงนิสัยของคนที่ควบคุมนกในตอนี้ ดูเหมือนจะมีความเป็นไปได้สูงมาก ฉันรู้สึกเสียดายขึ้นมา ถ้าโอดินอยู่ข้างๆ ก็คงจะทำอะไรได้ง่ายกว่านี้ เพราะฉันไม่มีความสามารถในการควบคุมแมงมุมหรืออะไรแบบนั้น วิธีเดียวที่จะรู้เรื่องได้ก็คือต้องอาศัยเท้าของตัวเองวิ่งไปรอบๆ

สุดท้ายก็ต้องเข้าไปที่นั่น เมื่อรับรู้ได้ว่าไม่มีทางเลือกอื่น ฉันจึงเคลื่อนไหวย่อครั้งหลังจากหยุดพักไปช่วงสั้นๆ และไม่นานร่างของฉันก็ก้าวเข้าสู่ทางเดินที่มีดมืด

“...จากตรงนั้นไปทางขวา...”

ชายผู้ที่สบตากับราคิอัลส เล่าถึงข้อมูลที่เขารู้เกี่ยวกับว่าถูกรอรับโดยบางสิ่งบางอย่าง หลังจากได้ข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดแล้ว ราคิอัลสก็กระชับมือที่กำคอของชายคนนั้นให้แน่นขึ้น

กิก!

คอของชายคนนั้นหักพร้อมกับเสียงที่ฟังดูโหดร้าย
จากนั้นร่างที่อ่อนแอก็ทรุดลงกับพื้น

“เฮือก!”

เสียงสุดหายใจดังมาจากปากของแอนน์มารี เธอไม่เข้าใจ
สถานการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นกับตัวเอง เธอมองดูชายที่ล้มลงด้วยความ
มุงงง และเลื่อนสายตาไปมองราคิอัลโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่
เดียวกันนั้น สายตาอันเคร่งขรึมของราคิอัลก็จ้องมาที่แอนน์มารี
เช่นกัน

“เอ่อ...”

ทันทีที่สบตากัน แอนน์มารีลังเล เธอไม่สามารถขยับได้
แม้แต่ชั่วครู่กับว่ากำลังเผชิญหน้ากับสัตว์กินเนื้อที่น่ากลัว
เพราะทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอมันเหมือนไม่ใช่เรื่องจริงจนเธอไม่
รู้สึกกลัวสถานการณ์ในตอนนี้อย่างซ้ำ

ในหัวของเธอว่างเปล่าราวกับว่ากำลังหมดสติ ราคิอัล
กังวลว่าจะจัดการผู้หญิงคนนี้อย่างไรดี เสียงที่เขาได้ยินก่อนหน้านี้
นี่ก็ฟังดูคุ้นเคย จึงรู้ได้ไม่ยากว่านี่คือผู้หญิงข้างบ้านที่น่าขนลุก
ให้ยู่ริ แต่แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องกังวล วิธีที่
หมดจดที่สุดคือฆ่าและทำลายหลักฐาน

‘จัดการให้เสร็จเร็วๆ เถอะ ราคิอัล’

แมลงในหัวดูเหมือนจะคิดแบบเดียวกัน ต่อมามีมือของ ราคิอัลยื่นออกไปหาแอนน์มารี แต่สิ่งที่มือของเขาสัมผัสได้นั้น ไม่ใช่คอของร่างบางที่อยู่ตรงหน้า ในที่สุดแอนน์มารีก็ได้เห็น ดวงตาเย็นชาที่เปล่งประกายผ่านระหว่างมือของผู้ชายที่เอามา ปิดหน้าเธออยู่

กลิ่นหอมอ่อนๆ เย้ายวนผสมกับลมที่พัดมาจากที่ไหนสักแห่งพัดผ่านไปอย่างแผ่วเบา

“ลืมทุกอย่างที่เห็นในตอนนี้”

และคำสั่งที่เย็นชาไร้ความปรานีก็ดังขึ้นที่ข้างหูของเธอ

“ถ้าไม่ลืมละก็ คราวหน้าที่เจอกัน ฉันจะฆ่าเธอ”

ช่างเป็นคำเตือนที่มีพระจันทร์ส่องแสงเจิดจ้าจนดูห่างไกล

ราคิอัลทิ้งแอนน์มารีที่หมดสติไว้ที่ประตูบ้านหลังข้างๆ และเข้าไปในบ้านโดยใช้น้ำต่างที่ด้านหลังของอาคาร เดิมทีเขายื่นมือออกไปเพราะตั้งใจจะฆ่าเธอ แต่ในขณะนั้น จู่ๆ เขาเห็นหน้าของ ยูริวางๆ จึงเปลี่ยนใจ เขารีบวางมือบนประตูที่ล็อกไว้เพื่อหาอะไรมาปิดหน้าเขา

พรวด!

“อาร์คเน...”

ในตอนนั้นเอง มีบางอย่างสีดำสนิทบินเข้ามาจากหน้าต่างบานที่ราคิอัสเปิดทิ้งไว้ก่อนหน้านี้ มือของราคิอัสคว้ามันไว้ทันที

“แค็ก!”

โอดินถูกคว่ำเข้าที่คอซึ่งเป็นจุดสำคัญ ก่อนที่เขาจะกลายร่างกลับเป็นมนุษย์ ด้วยมือที่พุ่งมาจากด้านข้างด้วยความเร็วแสง เขาออกแรงสู้กลับเพื่อทำให้มองเห็นชนนก แต่มือของราคิอัสไม่ได้คลายออกเลย และเลือดที่ไหลออกจากมือของราคิอัสเคลื่อนไหลอย่างรวดเร็วราวกับสิ่งมีชีวิตและมัดร่างของโอดินไว้แน่น

นี่มันอะไรกันเนี่ย!

โอดินตกใจ ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น หลังจากนั้นเขาก็ไม่สามารถคืนร่างกลับเป็นมนุษย์ได้ ถึงแม้ว่าตอนนี้เขาจะปล่อยอิกาทิ้งไว้ที่อื่นและตัวเขาไม่ได้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์พร้อม แต่กลับต้องมาโดนเล่นงานแบบนี้เนี่ยนะ!

ในขณะเดียวกัน ดวงตาของราคิอัสก็เป็นประกายแวววาว เมื่อเขาเห็นอิกาดำที่ถูกกักขังอยู่ เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่ อิกาดำนี้บินมาพร้อมกับพุดภาษามนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังพูดว่า ‘อาร์คเน’ ราคิอัสเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนเหมือนกับชื่อ ‘โอดิน’

“แกคืออีกาไอดินสินะ”

ในจังหวะเดียวกัน เมื่อไอดินเห็นหน้าของราคิอัสดึงกับ
อ้าปากค้าง

“รา...ราคิอัส อวาลอน?”

ดวงตาของไอดินเบิกกว้างเมื่อได้เห็นชายที่เคยเห็นในเมือง
คาร์โนมัล เขาไม่รู้ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ด้วยความตกใจ
สิ่งที่ไอดินเลือกที่จะทำคือ...

“กา!”

ถึงแม้จะสายไป แต่เขาเกล้งทำเป็นอีกาธรรมดา แนนอนว่า
สำหรับราคิอัสแล้ว ไม่มีทางที่จะไม่รู้ทัน

“เหอะ ขนาดนี้แล้วยังจะเกล้งเป็นอีกาอยู่อีกหรือ”

“กา! กา!”

อย่างไรก็ตาม ไอดินยังคงแสร้งทำเป็นอีกาต่อไป และ
ในที่สุดรอยยิ้มหน้าขลุ่ยก็ปรากฏบนริมฝีปากของราคิอัส

“ได้ จะเกล้งทำเป็นนกเฮงชวยแบบนี้ต่อไปใช่ไหม”

จู่ๆ ไอดินก็รู้สึกเสียวสันหลังและตัวสั่นทึ่ม ราคิอัสปายตามอง
ไปที่อีกาด้วยสายตาเย็นชา เขาอยากจะทำจัดการกับอีกา
จอมอวดดีในตอนนี้อยู่ แต่...

สำหรับตอนนี้ มีเรื่องเร่งด่วนที่ต้องจัดการมากกว่าเรื่องข้อมูลที่โอดินมี ราคิอัสตะาะปากด้วยความไม่พอใจเบาๆ แล้วมัดอีกาให้แน่นขึ้น หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ออกจากบ้านของยูริพร้อมกับโอดินที่กำลังร้องครวญครางอย่างสิ้นหวัง

นกบินวนอยู่เหนืออาคารสองสามครั้งแล้วบินหนีไป เมื่อฉันรู้ว่านกไม่ได้ถูกควบคุมแล้วจึงตั้งด้ายกลับคืนมา ตึกนั้นนั้นเหวอ การรักษาความปลอดภัยดูค่อนข้างเข้มงวด ขณะที่ฉันมองไปรอบๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก็เห็นรถม้าขนาดใหญ่ที่มีกุญแจล็อกกว้างเข้ามา

“สินค้ำเข้าแล้ว!”

ผู้ชายตรงหน้าตะโกนขึ้นและประตูด้านหลังอาคารก็เปิดออก ในขณะเดียวกันชายคนนั้นก็ปลดล้อกรรมม้า รถม้ามีกลไกการล็อกสองชั้น พอเปิดประตูด้านนอกออกก็มีลูกกรงเหล็กอยู่ด้านในอีกชั้นหนึ่ง พอเปิดออกมา ชายคนนั้นก็เข้าไปข้างใน แล้วลากโซ่ออกมา

“ยังไม่รีบขยับอีกเหรอ ไอนี้ เดียวเหอะ!”

“เฮ้ย ระวังอย่าทำให้สินค้ำเสียหายสิ!”

คนเริ่มออกมาจากรถม้าทีละคน มือและเท้าของพวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน บางคนถูกทุบตีขณะพยายามวิ่งหนีลงจาก

รถม้าและบางคนก็ร้องไห้ มันเป็นฉากที่ไม่แปลกสำหรับฉัน
สักเท่าไร เพราะนี่คือการค้าหาสที่ซื้อขายมนุษย์

แต่ต่างจากเมืองคาร์โนมัล ทาสเป็นสิ่งผิดกฎหมายในภาค
ตะวันออก กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่คือการผิดกฎหมาย หรือ
ตลาดค้าหาสผิดกฎหมาย ฉันขมวดคิ้วพลางจับตาดูสถานการณ์
อยู่ใต้หลังคา แล้วเคลื่อนตัวไป

“ลา ลา ลา...”

เสียงร้องเพลงแผ่วเบาดังมาจากภายในอาคาร เป็นคลื่น
เสียงแผ่วเบาจนคนปกติแทบจะไม่ได้ยินแต่เป็นสิ่งที่ฉันรู้สึก
คุ้นเคย หรือว่าเสียงนี้จะนำทางฉันมาอย่างนั้นหรือ

อันที่จริง ฉันรู้สึกไม่พอใจในตัวไซเรนที่หยุดควบคุมนก
ถ้าจะส่งนกมานำทางแล้วก็ควรทำให้ถึงที่สุดสิ เชิญให้มาที่นี่แล้ว
ทิ้งไว้กลางทางแบบนี้ ดูไม่มีความรับผิดชอบเอาเสียเลย

แต่สิ่งหนึ่งที่ชัดเจน คำเชิญนี้ไม่ใช่คำเชิญอย่างเป็นทางการ
แล้วทำไมต้องแอบเรียกฉันมาแบบนี้ล่ะ

ฉันตัดสินใจไปตามเสียงร้องนั้นก่อน แม้ว่าการรักษาความ
ปลอดภัยจะค่อนข้างเข้มงวด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะแทรกซึม
เข้าไปในอาคารอย่างเงียบๆ ด้วยตัวคนเดียว เหนือสิ่งอื่นใด ฉัน
เคยมาที่ตลาดค้าหาสแห่งนี้มาก่อนเพราะคำว่าจ้าง มันไม่ใช่เรื่อง

พิเศษอะไร ฉันเคยได้รับคำว่าจ้างเล็กๆ น้อยๆ เมื่อประมาณหนึ่งปีที่แล้วให้ตามหาใครบางคน ดังนั้นจึงรู้จักโครงสร้างภายในของตลาดค้าทาสแห่งนี้คร่าวๆ

ภายใต้ความมืดมิด ฉันปล่อยตัวไปทางประตูเล็กๆ ข้างอาคาร ที่นั่นมีคนเฝ้ายามอยู่เพียงคนเดียว และชายที่มาเปลี่ยนเวรตอนนั้นก็กำลังเปิดประตูและออกมาเท่านั้น การข่านั้นเรียบง่ายที่สุด แต่...ฉันยังไม่รู้จุดประสงค์ของไซเรน

“เฮ้ย เปลี่ยนกะ”

“อ่า มาทันเวลาก่อนนี้จะแตกพอดี”

สวบ!

ตัวที่ปล่อยออกจากมือของฉันเข้าไปพันรอบข้อมือและข้อเท้าของชายคนนั้น และฉันก็ขยับนิ้วทันที

“หือ?”

โครม!

หนึ่งในคนที่ยืนเฝ้ายามเคลื่อนไหวเหมือนหุ่นเชิดตามที่ต้องการ ฉันบังคับให้เขาไปจับอีกคนหนึ่งแล้วล้มลงไปด้วย

“ทำบ้าอะไร”

“มะ...ไม่รู้ จู๋ๆ มือและเท้าของฉันเหมือนถูกใครบังคับอยู่
ก็...”

“ถ้าจะเดินท่าทางเง่าแบบนั้น ทำไมไม่ล้มไปคนเดียวล่ะ
ทำไมต้องจับฉันให้ล้มไปพร้อมกันด้วยเนี่ย”

ฉันใช้ช่วงเวลานั้นกระโดดและเข้าไปในประตูที่เปิดอยู่
ทันที พวกผู้ชายจึงไม่สังเกตเห็นฉัน

“ลา ลา ลา ลา...”

เมื่อเข้าไปในอาคาร เสียงร้องเพลงที่แผ่วเบาเหมือนขาด
การเชื่อมต่อก็ชัดเจนขึ้นเล็กน้อย จริงๆ แล้วฉันกังวลนิดหน่อย
ว่าควรจะตามเสียงร้องนั้นไปก่อนหรือตามหาตัวเลโอก่อนดี แต่
ตามสัญชาตญาณแล้ว ฉันตัดสินใจตามเสียงเพลงของไซเรน
ไปก่อน เสียงเพลงของไซเรนยังคงไพเราะเหมือนกับที่ฉันเคยฟัง
หลายครั้งในช่วงที่อยู่ในศูนย์วิจัย แต่ทว่า...

ยิ่งเสียงร้องเพลงดังเข้ามาใกล้มากขึ้น ฉันอดไม่ได้ที่จะ
ขมวดคิ้ว น้ำเสียงที่ไร้เรี่ยวแรงราวกับว่าทุกคนกำลังจะตาย
หมายความว่าอะไร มันแผ่วเบาและไร้เรี่ยวแรงจนฟังดูน่าขนลุก
ราวกับเสียงลมฤดูหนาวบนกิ่งไม้แห้ง เสียงนั้นดังออกมาจาก
กลางอาคาร ยิ่งเข้าไปลึกขึ้น จำนวนคนที่เดินตามโถงทางเดินก็
ลดน้อยลง และดูเหมือนไม่มีใครได้ยินเสียงเพลงของไซเรนเลย

ฉันมาถึงหน้าห้องที่เสียงร้องเพลงหยุดลงโดยไม่มีใครสังเกตเห็นฉัน ประตูถูกล็อกอย่างแน่นหนา ไหนดูซิ ตัวล็อกมีสอง สาม ล็อก...มีถึงเจ็ดชั้นเลย

เฮ้ย ฉันถอนหายใจเล็กน้อย ถ้ามีคนอยู่ที่นี้ ร้อยทั้งร้อยก็ดูออกเลยว่าถูกขังอยู่ในนี้ แล้วก็ต้องร้องขอความช่วยเหลือหรือทำอะไรสักอย่าง แล้วทำไมถึงเลือกเลโอตั้งแต่แรกล่ะ ถึงจะเป็นปริศนาที่ยังหาคำตอบไม่ได้ แต่ก็ต้องเข้าไปข้างในเท่านั้นถึงจะรู้ได้ เมื่อดูประเภทตัวล็อกที่ติดตั้งแล้ว เห็นว่ามีบางตัวที่อาจจะส่งเสียงเตือนหรือมีกับดักหากสัมผัสไม่ถูกต้อง

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครยื่นฝ่าอยู่ที่นี่เลย แท้จริงแล้วหากคนที่ไม่ได้รับอนุญาตจะต้องสิ่งนี้โดยไม่รู้ถึงสถานการณ์ก็มีโอกาสที่จะเกิดปัญหาได้แน่นอนว่าการเปิดประตูห้องนี้เป็นเรื่องยากสำหรับฉัน แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปได้ ถึงอย่างนั้นมันก็น่ารำคาญอยู่สักหน่อย ฉันมาที่นี่เพราะไซเรนเรียกฉันมา หรือฉันจะทำไมไม่สนใจแล้วตามหาเลโอดีไหมนะ

บี้ม!

ทันใดนั้นเอง เสียงระเบิดดังสนั่นก้องเข้าหูอย่างรุนแรง ฉันหันหน้าไปทางด้านหลังตามเสียง

กรี๊งง!

สัญญาณเตือนภัยเริ่มดังทั่วทั้งอาคาร นอกจากฉัน...ยังมี
ผู้บุกรุกคนอื่นอีกชั้นหรือ
ปึ่ม!

เสียงระเบิดไม่ได้ดังเพียงแค่ครั้งเดียว แต่ยังคงดังอย่าง
ต่อเนื่อง เสียงผู้คนโวยวายเดินไปมาดังมาจากที่ไกลๆ จนฉัน
รู้สึกเสียใจเล็กน้อย

แล้วเราจะแอบเข้ามาเงียบๆ ทำไม่เนี่ย

ถ้ารู้ว่าใครสักคนจะทำเรื่องสนุกขนาดนี้ ฉันคงจะเข้าร่วม
และทำลายทุกอย่างตามใจชอบไปแล้ว แต่ก็ยังไม่สายเกินไป
ฟืบ ฟืบ ฟืบ!

ฉันดึงด้ายแหลมคมออกมาทันทีแล้วยิงไปที่ประตู
ด้ายบางๆ ที่ติดอยู่ระหว่างประตูเริ่มเปิดออกตามที่ฉันต้องการ
แกร๊ก!

ตัวล็อกพังและกับดักก็ทำงานทันที

ฟุบ ฟุบ ฟุบ! ฟู่!

ฉันส่งเข็มพิษออกไปและหลบเปลวไฟที่พุ่งออกมาจาก
ผนัง

โครม!

พื้นทั่วทั้งโถงทางเดินก็เริ่มพังทลายลงแทบจะในทันที

เดี๋ยวนี้ฝีมือดีขึ้นเยอะแล้ว

เมื่อคิดแบบนั้นด้วยความอุ่นใจอยู่บ้าง ฉันก็ยึดด้ายไว้กับ
เพดานแล้วกระโดดไป

หวีด

หลังจากนั้นไม่นาน ผุ่หนนาที่สะสมอยู่ในโถงทางเดินก็
ตกลงไป มีตะแกรงเหล็กอยู่ใต้พื้นกลวง ฉันไม่รู้ว่ใครเป็นคน
ติดตั้งมัน แต่นี่เป็นกับดักที่ค่อนข้างคลาสสิก ฉันยึดใยแมงมุม
ที่พันไว้รอบมือแล้วโหนตัวไปยังประตูที่พัง

โครม!

ฉันเตะบานประตูออกแล้วเข้าไปข้างใน ภายในอาคาร
ยังคงอะอะวุ่นวายอยู่ จึงดูเหมือนว่ไม่มีใครได้ยินเสียงที่ฉันทำ
ถึงแม้ว่พวกเขาจะรู้สึกได้ แต่ก็ต้องใช้เวลาพอสมควรกว่า
เจ้าหน้าที่จะมาถึงที่นี่ ฉันเพิ่งประสาทล้มผัสทั้งห้าแล้วมองไป
รอบๆ แต่กลับไม่รู้สึถึงใครเลย ยกเว้นลมหายใจเล็กๆ
ที่สัมผัสได้กลางห้อง

ฉันเหยียบชนนทที่ตกลงบนพื้นแล้วก้าวไปข้างหน้า
สองสามก้าว มีกรงนกขนาดใหญ่แขวนอยู่ในห้อง และข้างในนั้น
คือคนที่ฉันตามหา แต่สภาพของเธอนั้นดูไม่ได้ ปีกทั้งหมด
ถูกฉีกออก และทั้งตัวก็เต็มไปด้วยเลือด ทันทึที่แขนบอบบาง

ที่ห้อยออกมาจากกรงขยับไปมา โซ่ตรวนที่อยู่บนนั้นก็ส่งเสียงดังลั่น

ผมสีฟ้าเหมือนคลื่นน้ำร่วงหล่นลงมาตามศีรษะของผู้หญิงที่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น และยังมีรอยแผลเป็นสีแดงหลายรอยบนใบหน้า

“อาร์คเน...”

ริมฝีปากนั้นซีดแต่กระแหว่ง

“มาแล้วสินะ”

เธอดูโหมมอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับครั้งสุดท้ายที่เห็นเธอในศูนย์วิจัย แต่ก็ไม่ถึงกับขนาดที่ฉันจะจำไม่ได้ว่าเธอคือไซเรน เพราะความแก่ชราของตัวทดลองจะเกิดซ้ำมากเมื่อกลายเป็นผู้ใหญ่ แต่ไม่รู้ว่าเธอมาติดอยู่ในสถานที่เช่นนี้ได้อย่างไร

“เรียกฉันทำไม”

ฉันไม่อ้อมค้อมและถามออกไปตรงๆ ฉันไม่ได้ถามคำถามอื่นเกี่ยวกับสภาพร่างกายของเธอหรือเหตุผลที่เธอถูกขังที่นี่ บอกได้เลยว่าทักษะการพูดคุยกับเพื่อนร่วมห้องเก่าที่ไม่ได้เจอกันมานานหลายปีนั้นแย่แ่่มาก

ดังนั้น จากมุมมองของไซเรนแล้ว อาจจะรู้สึกว่ามันดูเย็นชา ตอนสมัยที่อยู่ในศูนย์วิจัย ไซเรนก็มักจะบ่นเกี่ยวกับนิสัยของฉัน แต่ตอนนี้ไซเรนดูเหมือนจะไม่มีแรงทำแบบนั้น เธอเพียงแค่มอง มาที่ฉันด้วยสายตาพรั่มว ฉันพูดกับเธออีกครั้ง

“เรียกฉันให้มาช่วยเธอเหอ”

ในคราวนี้ก็เช่นกัน ไซเรนจ้องมองฉันโดยไม่พูดอะไรสักคำ เธอกัดริมฝีปากของเธอแน่น ฉันรู้ว่าไซเรนหยิ่งในศักดิ์ศรีมากเพียงใด ดังนั้น ถึงแม้ว่าจะส่งนกไปหาฉันได้เร็วกว่านี้ แต่เธอก็จะอดทนจนกว่ามันจะมาถึงจุดนี้

“ถ้าแบบนั้นก็พูดให้ไวกว่านี้สิ”

ฉันพูดกับเธออีกครั้งด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ จากนั้นไซเรนก็เกิดอาการตัวสั่นเล็กน้อยอยู่ในกรง

“ฉัน...อ้อ...”

ไซเรนอ้าปากจะพูด แต่ดูเหมือนว่าคอของเธอถูกบางสิ่งขวางเอาไว้ ไซเรนใช้เวลาสักครู่เพื่อพักหายใจ เสียงที่เปล่งออกมาหลังจากนั้นแหบแห้งมากจนแทบไม่ยากเชื่อว่าเป็นเสียงของไซเรนที่เคยดึงดูดทุกคนด้วยเสียงร้องอันไพเราะของเธอ

“ช่วยพาฉันออกไปจากที่นี่ที”

ฉันรีบเคลื่อนไหวทันที

ฉีบ ฉีบ!

ด้ายที่ปั่นจนแหลมคมตัดผ่านด้านบนของกรง

ต๊ป!

กรงนกที่ลอยอยู่กลางอากาศตกลงไปด้านล่างทันที

“กรี๊ด!”

ไซเรนกรีดร้องออกมา แต่กรงนกถูกห่อด้วยเส้นด้ายก่อนจะกระแทกพื้น จึงไม่ได้รับความเสียหายใดๆ ฉันฟังไซตรวนของไซเรนและพาเธอออกจากกรง สภาพของไซเรนที่มองเห็นจากระยะใกล้ดูน่าเวทนามาก

ตอนที่กรงร่วงลงมา ด้วยสัญชาตญาณแล้วเธอต้องกระพือปีกเพื่อบินขึ้นไป แต่ในที่สุดชนปีกก็ร่วงและเธอก็หมดแรง เช่นเดียวกับโอดิน พวกที่มีพลังคล้ายกับนก ปกติแล้วชนจะร่วงได้ง่ายๆ แบบนี้เลยเธอ หรือนี้เป็นอาการคล้ายกับผมร่วงประเภทหนึ่ง

“น่าจะต้องใช้เวลาลักพักกว่าชนของเธอจะงอกขึ้นมาใหม่”

ฉันตะตะปากแล้วพูดขึ้น เพราะฉันรู้ว่าไซเรนภูมิใจในปีกอันโดดเด่นของเธอมากเพียงใด ผมของไซเรนยุ่งเหยิง เธอถูกมัดไว้กับด้ายของฉันและลอยอยู่ในอากาศพลางมองฉันด้วยสายตาว่างเปล่า จากนั้นเธอก็แสดงสีหน้าประหลาดใจให้กับคำ

ที่ฉันพูดซึ่งไม่เหมาะกับสถานการณ์ และเธอก็ค่อยๆ เปิดปากที่สิ้นเทา

“อะ...เธอช่วยฉันเหรอ...”

“ก็เธอขอให้ฉันช่วย”

ฉันแขวนเธอไว้บนหลังแล้วเดินไปที่ประตู

“เลโออยู่ไหน”

และเมื่อฉันถามออกไป ไชเรนก็หยุดชะงัก

“จะไปช่วยหมาตัวนั้นด้วยเหรอ”

“แล้วเธอคิดว่าฉันมาที่นี่ทำไมตั้งแต่แรกล่ะ”

ฉันจ้องเธอเพื่อบอกให้เธอตอบกลับมาโดยเร็ว แต่ปฏิกิริยาของไชเรนกลับแปลกไป ดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่เป็นสีเดียวกับผมของเธอ จู่ๆ ก็มีน้ำตา และในเวลาเดียวกันเธอก็เริ่มพ่นคำคำออกมา

“เธอ...เธอมันเลวจริงๆ”

ฉันผงะเล็กน้อยกับคำคำที่ได้ยินกะทันหัน เมื่อมองไปที่ไชเรนด้วยสายตาที่ไม่น่าเชื่อ เธอก็ตะโกนและร้องไห้ออกมาราวกับเสียใจ

“ตั้งแต่ออกจากศูนย์วิจัยมาเธอไม่เคยติดต่อหาฉันเลยสักครั้งเดียว! แล้วทำไมถึงยังติดต่อกับไอ้เจ้านั้น...!”

ฉันเริ่มรำคาญเล็กน้อย

“เธอเองก็ไม่เคยติดต่อฉันมาก่อนเหมือนกันนี่”

“เธอกับฉันเหมือนกันงั้นหรือ?!”

ไม่รู้เพราะอะไร ไชเรนถึงได้บ้าคลั่งกับคำพูดของฉัน ฉันขมวดคิ้วเมื่อเห็นเธอตัวลั่นและกระพือปีก ฉันสงสัยว่าอะไรคือความแตกต่างระหว่างเธอกับฉัน แต่คำพูดที่เข้าหูฉันแตกต่างจากที่ฉันคิดไว้

“ฉันคอยเฝ้าดูเธออยู่ตลอด!”

“...”

“ตั้งแต่ที่ออกจากศูนย์วิจัยมาแล้วเจอเธอ! ฉันก็เฝ้าดูมาตลอด”

“...”

“แต่ครั้งนี้ฉันอยากให้เธอมาหาฉันก่อนบ้าง...ฉันก็เลยต้องอดทนมาตลอด! เธอก็เอาแต่ยุ่งวุ่นวายกับไอ้ฮึกา ไอ้หมาเด็กลั่นไม่เคยเห็นหัวฉันเลย...! ตั้งกี่ปีมาแล้ว ก็ปี...ฮือ...ฮือ...”

ฉันเริ่มกังวลเล็กน้อยว่าจะต้องทำตัวอย่างไรต่อคำสารภาพกะทันหันว่าเธอสะกดรอยตามฉัน เมื่อฟังที่ไชเรนพูด ฉันก็นึกถึงช่วงเวลาตอนที่อยู่ศูนย์วิจัยขึ้นมาทันที ไชเรนติดฉันมาก ถึงขนาด

ที่โอดินบอกว่าเธอเป็น ‘ไอ้หมากฝรั่ง’ แต่เธอก็มีด้านที่ร้ายกาจเช่นกัน ฉันเลยคิดว่าไซเรนเป็นคนอารมณ์แปรปรวน

ต่างกับสิ่งที่เธอทำกับฉัน ไซเรนไม่ชอบเลโอเลยและมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับโอดินจนเกือบจะกลายเป็นศัตรูโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อใดก็ตามที่เธอเจอกับโอดินก็เป็นเหมือนน้ำกับน้ำมัน เธอจะกัดฟันและส่งเสียงคำราม ในเมื่อพวกเขาต่างก็มีความสามารถในการควบคุมนก แล้วทำไมถึงต้องเกลียดชังพวกเดียวกันด้วย

“อะ...เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันคิดถึงเธอมากแค่ไหน...อาร์คเนย์โง่!”

ในที่สุด ไซเรนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็ก ฉันมองท่าทางแบบนั้นพลงพุดขึ้น

“เพราะอย่างนี้เธอก็เลยอยากจะทำปัญหาให้ฉัน เลยไปบอกพวกพ่อค้าหาสว่าฉันกับเลโออยู่ที่ไหนอย่างนั้นหรอ”

“นะ...นั่นมัน”

ไซเรนตกใจกับคำตำหนิของฉัน เธอมองฉันด้วยสายตาสิ้นไหวดูหมดแรงและหาข้อแก้ตัว

“ที่ฉันทำเพราะเจ็บปวดมากที่ต้องทนทุกข์ทรมาน...”

จมูกและดวงตากลายเป็นสีแดง ใบหน้าที่พูดพึมพำ
ดูน่าสงสารมาก

“เพื่อนคนอื่นๆ ก็ถามว่าฉันอยู่ที่ไหน และถึงฉันจะไม่บอก
พวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่เห็นจะทำแบบนี่”

คำพูดต่อมาของเธอทำให้ฉันถอนหายใจ

“แต่ถึงยังไง...อาร์คเน่ ฉันรู้ว่าเธอจะไม่ใช่ใคร เธอ
แข็งแกร่งจะตาย”

ไซเรนกัดฟันแล้วพูดต่อ

“และถึงแม้ไอ้หมาตัวนั้นจะถูกจับไป เธอก็ต้องไปช่วย
มันแน่ๆ อยู่แล้ว”

ปัก!

“ฮะ!”

ฉันดีดหน้าผากไซเรน

“โตะลักทีเถอะ”

“ฉัน...ฉันแก่กว่าเธอนะ”

ไซเรนทำตัวไม่ถูก บางทีอาจเป็นเพราะว่าเธอไม่เคยถูกฉัน
ทำร้ายร่างกายแบบนี้มาก่อนเลย

“เลโออยู่ไหน”

“อาจจะเป็นห้องทางด้านขวา...”

โครม!

หลังจากได้ยินคำนั้น ฉันก็พังกำแพงทางขวามือทันที แต่ที่นั่นกลับเป็นเพียงห้องว่างเปล่าเท่านั้น

“ไม่เห็นจะมี”

“จริงๆ ฉันก็ไม่วัรรุ้หรอกระ พวกเขาแค่บอกว่า ‘ตัวกลายพันธุ์’ อย่างฉันจะโดนจับแยกออกมา”

ฉันฟังไซเรนและค่อยๆ ทำลายกำแพงที่ละพัง ถึงจะไม่รู้แน่ชัด แต่ถ้าไซเรนติดอยู่ตรงกลางอาคาร เลโอก็อาจจะอยู่ใกล้ๆ เหมือนกัน กลิ่นยาจางๆ ที่ลอยอยู่ในโบสถ์ที่ซ่อนตัวของเลโอนั้นเป็นยานอนหลับแน่นอน ถ้าทำให้เลโอหลับไปได้แสดงว่าผลของยาต้องรุนแรงมาก แต่เสียงดังวุ่นวายขนาดนี้ บางทีอีกเดี๋ยวก่อนเขาก็จะตื่นขึ้นมา

“ถือว่า...ถ้าไอ้หมานั้นได้รับบาดเจ็บเพราะฉันละก็ฉันขอโทษด้วยนะ”

ไซเรนยังคงถูกมัดด้วยด้ายและกล่าวขอโทษอย่างอ้ำอึ้งโงก!

ในขณะที่นั้นเองก็ได้ยินเสียงร้องที่คุ้นเคยดังขึ้นอยู่ไม่ไกล

“เรื่องที่ฉันกังวล ไม่ใช่เลโอหรอ”

ดูเหมือนไซเรนจะสงสัยในคำพูดของฉัน แต่ฉันก็ไม่ได้พูดอะไรอีกและรีบมุ่งหน้าไปยังที่มาของเสียงนั้น

ด้านนอกเกิดเสียงดัง เลโอกำลังจับหลบและตื่นขึ้นมาด้วยเสียงดังน่ารำคาญ

“หิง”

เขาเงยหน้าขึ้นโดยไม่สนใจอะไรและหัวกระแทก ตอนนี้อยู่ในกรงและกำลังถูกส่งตัวไปที่ไหนสักแห่ง

“อะไรเนี่ย ดูเหมือนจะตื่นแล้วเลยนะ”

“รีบไปกันเถอะ ให้ตาย วันนี้ฉันมีคนบุกกรงอีก เลือกวันผิดจริงๆ”

กรงนั้นมีผ้าหนาคลุมไว้จนมองไม่เห็นด้านนอก เลโอเอียงศีรษะด้วยความงุนงง

จนถึงเมื่อครู่ เขาอนอนอยู่แต่ๆ แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ถึงได้มาอยู่ในสถานที่แบบนี้ หูและจมูกของเลโอตั้งผึ่งขึ้นพร้อมกันเสียงเตือนที่ดังก้องไปทั่วโถงทางเดินก็เพียงพอที่จะทำให้สับสนแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีกลิ่นหอมน่าอร่อยโชยมาจากทุกทิศทุกทาง นี่เป็นกลิ่นของตับสดแน่นอน

“เหมะ”

น้ำลายไหลออกมาจากปากของเลโอ แต่เขาส่ายหัวอย่างแรง และเอามือทั้งสองปิดจมูก เขาสัญญากับอาร์คว่าจะไม่ก่อเรื่องอะไรตามใจชอบอีก เลยต้องอดทน...แต่ไม่นาน เลโอก็เอามือออกจากจมูกอีกครั้งและน้ำลายเริ่มไหล ตอนนี้เลโอหิวโหยมาก และตรงหน้าก็มีอาหารที่เตรียมไว้อย่างดี ความอดทนของเขาไม่แข็งแกร่งพอที่จะทนต่อสิ่งล่อใจอันรุนแรงนี้

“ครีออออ!”

ในที่สุดเลโอก็ทนไม่ไหว ร่างที่ถูกขังอยู่ในกรงของเลโอ เริ่มขยายใหญ่อย่างเห็นได้ชัด

ครืดด! แก๊วก! โครม...!

“อ้ากกกก!”

“อะไรอะเนีย...!”

กรงถูกฉีกในพริบตาและกระจายไปทั่วทุกทิศทาง ชายที่ชนกรงถึงกับล้มลงกับพื้น

“โฮก...!”

สัตว์ตัวใหญ่นาขนาดเท่าบ้านยัดพื้นที่เต็มโถงทางเดินและส่งเสียงคำราม

“อ้าก!”

สัตว์มีขนสีน้ำตาลเหวี่ยงอุ้งเท้าหน้าและกดตัวชายที่ล้มลงกับพื้นไว้ ดวงตาสีทองคู่นั้นมีรูม่านตากรีดแนวตั้งเป็นประกายวูบวาบ ทั้งยังมีเขี้ยวแหลมคมที่ยื่นออกมาจากปากอันน่าขนลุก

‘ฉันจะกินแก...!’

ในที่สุดเลโอก็เสียดิจนกลายเป็นสัตว์ดุร้ายและเริ่มทำลายทุกอย่างไปตามโง่งทางเดิน

ราคิอัสจัดการคนเฝ้าประตูจนล้มลงและเข้าไปในตลาดค้าทาส

หวอ หวอ หวอ หวอ!

ทันทีที่เขาเข้าไป เสียงเตือนก็ดังขึ้น

แกร๊ก!

ประตูอาคารเริ่มล็อกตัวเอง นั่นเป็นวิธีการกำจัดผู้บุกรุกโดยการทำให้กลายเป็นหมาจนตรอก แต่สำหรับราคิอัสแล้ว มันกลับกลายเป็นผลดี เพราะทำให้เขาสามารถจัดการกับพวกแมลงทั้งหมดในนี้ได้โดยไม่พลาดแม้แต่ตัวเดียว

“ใครนะ! เปิดเผยตัว...คือก!”

ราคิอัสลงมือฆ่าทุกคนที่วิ่งตามหาผู้บุกรุกอย่างไร้ความปราณี

สวบ! เลือดที่ไหลออกมาจากมือของเขาเคลื่อนไหวเป็นเส้นสีแดงบางๆ เหมือนภาพเงา บดขยี้ศัตรูที่อยู่ตรงหน้า

แต่ราคิอัสแค่มาตามหาญูริที่นี่ และเขาไม่ได้อยากจะคร่าชีวิตคนอื่นๆ เขาจึงใช้พลังแห่งการเชื่อมฝักกับบางคน และรู้ได้ว่าสถานที่ที่ขังตัวกลายพันธุ์นั้นอยู่ในส่วนลึกของอาคาร

อีกาไอดินที่เจอก่อนหน้านี้ที่บ้านของญูริ ถูกขังไว้ในมุมหนึ่งของโกดังว่างเปล่าที่เขาเคยเห็นในระหว่างการเดินทางรอบภาคตะวันออก ถ้าเป็นเวลาอื่น ราคิอัสคงทรมานเขาหรือทำอะไรสักอย่างเพื่อให้เขาอ้าปากพูดอีกครั้ง แต่ตอนนี้ เรื่องของญูริต้องมาก่อน

‘ราคิอัส ข้างหน้านั้นเสียงดังมากเลยนะ’

ทันใดนั้นเขาก็ตระหนักได้ว่ามีเสียงแตกหักโครมครามดังขึ้นพร้อมกับเสียงผู้คนกรีดร้องอยู่ไม่ไกล ตามที่แมลงในหัวพูด ตอนแรกเขาไม่ได้สนใจอะไรนัก แต่ก็ได้ยินเสียงนั้นดังมาจากทิศทางที่ราคิอัสกำลังมุ่งหน้าไป

“ฮึก...!”

“โฮก!”

และในไม่ช้าเขาก็พบสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งกำลังอาละวาดทำลายกำแพงโถงทางเดิน

“นั่นมันอะไรนะ”

หน้าของราคิอัสบิดเบี้ยว แต่ในตอนนี้เขาสวมหน้ากาก เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด สีหน้าของเขา จึงไม่ถูกเปิดเผยไปสู่ภายนอก

สัตว์ประหลาดทำท่าทางเข้าไปเข้ามาแปลกๆ มันใช้อย่างเท่าหน้าคว่ำคนที่มองเห็นได้อย่างรวดเร็วแล้วเอาจมูกดมกลิ่น จากนั้นขมวดคิ้วแล้วโยนคนที่จับไว้ออกไปและแกลังทำเป็นชูดิน

‘เดี๋ยวก่อนนะ กลิ่นนี้...’

ทันใดนั้นราคิอัสได้กลิ่นเตะจมูก ดวงตาของเขาก็ส่องประกายทันที กลิ่นที่ลอยมาจากอสุรีที่กำลังอาละวาดอยู่ตรงหน้านั้น คล้ายกับกลิ่นของสัตว์ป่าที่เขาเคยได้กลิ่นจากยูริเป็นบางครั้ง

“ครีออออ?”

ในตอนนั้น เลโอก็ได้กลิ่นราคิอัสด้วย มนุษย์ที่เพิ่งปรากฏตัวคนนี้มีกลิ่นน่าอร่อยที่สุดเท่าที่เลโอเคยลิ้มลองมา

“ไฮก!”

เลโอที่เสียสติน้ำลายไหลรีบวิ่งปรีเข้ามา ราคิอัสจ้องมอง ด้วยสีหน้าตกตะลึงว่ากลัววิ่งเข้าหาเขาและมองว่าเขาเป็นเหยื่อได้อย่างไร

“โอ้เวร โอ้หมาบ้า นี่แกบังอาจน้ำลายไหลใส่ใครกัน”

ตึง!

แม้เลโอจะเป็นสัตว์ประหลาดที่ขนาดตัวใหญ่กว่าราคิอัสหลายสิบเท่า แต่เขาก็คว่ำหางของเลโอและโยนร่างอันใหญ่โตออกไปได้

“ตึง!”

กำแพงที่เลโอกระแทกใส่กลายเป็นผุยผงและพังทลายลง เลโอมองราคิอัสด้วยความงุนงงโดยไม่รู้ว่ทำไมเขาถึงล้มเหลวในการออกไล่ จากนั้นเลโอน้ำลายไหลอีกครั้งและรีบลุกพรวดขึ้น ราคิอัสออกคำสั่งกับเลโออย่างไม่กลัวเกรง

“หลับตา นอนหมอบไปกับพื้น”

ตึง!

ทันทีที่พลังอันแปลกประหลาดแทรกอยู่ในน้ำเสียงนั้น แผ่ออกไปราวกับคลื่น เลโอก็หมอบลงกับพื้นและปิดตาตามคำสั่งของราคิอัส

“หึง?!”